

"நாராயணசாமியின் மனைவி ஒரு பஐனலை வளர்த்து வந்தாள் .

அது நாராயணசாமிக் கு சுத்தமாக பிபிக்கவில்லை. அதனை எப்படியாவது விரட்டிவிட வணேட்டும் என்று நினைத்தார் .

ஒரு நாள் மனைவிக் குத் தரெயாமல் அந்த பஐனையைத் தஐக்கி ககொண்டு இருபது வீ டுகள் தள்ளி விட்டுவிட்டு வந்தார் . வீ ட்டிறக் கு வந்தால் பஐனலை வாசலில் நின்று ககொண்டிருக்கிறது .

அடூத்தநாளன் அப்புனயை அடூத்த த்தெருவில் விட்டு வந்தார். அன்றும் பபுனை அவருக்கு முன்னால் வந்து மாடியில் இருந்து அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

வறறுப்படைந்த அவர் அடூத்த நாளன் பபுனையைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு வலது புறம், இடது புறம் என்று மாறி மாறி நீண்ட தபுரம் சனென்று பபுனையை விட்டு வந்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து நாராயணசாமி தன் மனைவிக் கு பபுனை சயெத்து கடிட்டார், "உன் பபுனை வீட்டிற்கு வந்து விட்டதா?" "ஆம்" என்று மனைவி சொல்ல

நாராயணசாமி சொன்னார், "பபுனை பபுனையிடம் கொட்டு...எனக்கு வீட்டிற்கு வர வழி தரெயவில்லை."